בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום ב', כ' במנחם אב, תשס"ב (29 ביולי)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

"הסנהדרין של נפוליאון" [השלמה מתוך הספר "אישים ומאורעות בתולדות ישראל"]

בא יום שני, ה9 בחודש פברואר 1807 (ראש חודש אדר א'). 140 יהודים היו הנוכחים, שמהם היו 71 חברי הסנהדרין. שר הפנים הצרפתי הוציא 3 כתבי מינוי: את הרב שינצהיים מינה לנשיא, את הרב יהושע בן-ציון סגרה מינה לאב-בית-דין, ואת הרב אברהם די-קולונא מינה לחכם. תחילה, נתאספו כולם בבית ה"נשיא". משם הלכו בתהלוכה הדורה, כשכולם לבושים אדרות שחורות ומצנפות שחורות, אל בית-הכנסת הגדול. כאן נראו בתפארתם שלושת בעלי המינויים: הם עטו מעילי קטיפה ומשי, חגורות רחבות במתניהם, וכובעים רקומים עור-שיער בראשיהם.

בבית-הכנסת נשאו ה"נשיא" וה"חכם" דברי התעוררות, ונערכה תפילה מיוחדת. מהתפילה בבית-הכנסת הלכו 71 חברי הסנהדרין אל האולם המקושט שבבניין העיריה, המיועד לקבלות הפנים המפוארות. כאן ישבו השבעים-ואחד בחצי-גורן-עגולה, הקשיש לפי גילו והצעיר לפי צעירותו – כמנהג הסנהדרין בלשכת-הגזית שבבית-המקדש בירושלים. המראה היה מפואר!

נאומים רבים נשמעו במשך ישיבות הסנהדרין, שנתמשכו כ**חודש ימים**. רובם היו דברי פאר לצרפת ולנפוליאון, מהולים בדברי-מגמה שקופים של **התבוללות לאומית**. השקוף בין דוברים אלה היה אברהם פורטדו. בעיקר היו הדברים מזעזעים בקשר לנשואי-תערובת. המגמה היתה להרבות בנישואים אלה, גם מידה נקבעה לכך: חתונת תערובת אחת כנגד שתי חתונות יהודיות "כדי שתעקר תכונתו המיוחדת של דם היהודים".

ישיבות הסנהדרין היה בהן פאר בלבד, לא שקלו רבות, אלא "אישרו" את החלטות אסיפת נציגי-היהודים, שנתקיימה קודם לכן. בכך מילאו את תביעתו של הקיסר, נפוליאון: ניתנה הערובה למילוי הנאמר בתשובות ראשי היהודים ל **12 שאלותיו**.

ב9 במרץ (כ"ט באדר I של אותה שנה – נסתיימו ישיבות הסנהדרין. הנבחרים עוד שבו ודנו במסגרת אספת-הנבחרים, וזו הסתיימה ב6 באפריל (כ"ז באדר ב', כשבועיים אחרי חג פורים, חג שמציין את הצלת היהודים מידי הצורר המן, יחד עם החלטת רוב היהודים להישאר בארצות הגלות ולא לחזור לירושלים לבנות את הבית השני...).

ברם, לא עברה אלא שנה.

ב17 בחודש מרץ 1808 (י"ח אדר), חתם נפוליאון על צווים ממלכתיים המגבילים וממעיטים את זכויות היהודים. נשארה רק מילה "מיטיבה" אחת: בכתבים הרשמיים חדלו לכנות את היהודים "ג'ואיף" (Juif), שנחשב כינוי של גנאי, והחלו לכנותם בכינוי "ישראלים". גזירות נפוליאון היכו בתדהמה את כל היהודים שציפו ל"אביב מתחדש" בחיי היהודים, בראשותו של "מציב גבולות אירופה" נפוליאון בונאפרטה הקיסר. אט-אט חדלו לדבר על הזכויות המקוות, חדלו להזכיר את הסנהדרין. שכבות רבות של יהודי צרפת ויהודי הארצות הכבושות בידי נפוליאון החלו מרגישים בידו הקשה של הקורסיקאי שהפך קיסר. **רק מפלתו של נפוליאון** – הביאה שוב ליהודי אירופה חיים שקטים יותר. לא היה

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל

בס"ד

"הדף היומי לתולדותינו"

יום **ב'**, **כ'** ב**מנחם אב**, תשס"ב (**29** ב**יולי**)

עם הדבק בעברו בלבד הוא עם גוסס, אך אם היהודים ישאבו מעברם דעת ואהבה אל מורשתם, יהיה להם הכח לפתוח את שערי עתידם.
אבא קובנר, 1978

בהם זוהר חיצוני והילה של "היסטוריה". אך היהודים חזרו ורקמו חייהם – כשיוֹפְיָם נראה רק בפנימיותו, בחיים היודיים השלמים. [סיום]

"...ועת צרה היא ליעקב וממנה יוושע." [ירמיה ל' 7]

יום נעים ושמח, בציפיה לישועה!

הדף מוקדש לרפואתם השלמה של כל נפגעי הטרור ומשפחותיהם בתוך שאר חולי ישראל, ולשלומם של כל חיילי צה"ל